

Sygn. akt: I C 357/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Cygan
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Jastrzębowska

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2017 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa P. C.A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. w B.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powoda P. C.A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. w B. kwotę 1.964,58 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote, pięćdziesiąt osiem groszy), z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powoda P. C.A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. w B. kwotę 1.616,00 zł (jeden tysiąc sześćset szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego.

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 254,84 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote, osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 357/16

UZASADNIENIE

Powód P. C.A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. z siedzibą w B. wniosło o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej (...)) kwoty 1.510 zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego, którego sprawca posiadał polisę OC u pozwanego uszkodzeniu uległ samochód marki S. o nr rej. (...) stanowiący własność K. K.. Z tytułu zdarzenia poszkodowany otrzymał kwotę 775,17 zł. Powód nabył prawo do całości odszkodowania na podstawie umowy przelewu wierzytelności, wobec czego żąda zapłaty częściowego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew (...) wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność co do zasady i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie zgodne z kalkulacją. Zdaniem pozwanego postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku poszkodowanego.

W toku sprawy powód po zapoznaniu się z opinią biegłego zmienił żądanie pozwu i rozszerzył powództwo o kwotę 454,58 złotych, to jest do kwoty 1.964,58 zł.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 11 czerwca 2016 roku, doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będący własnością K. K.. Sprawca przedmiotowego zdarzenia posiadał polisę OC w (...).

/okoliczności bezsporne/

Szkodę w pojeździe oszacowano na kwotę 775,17 zł i taką też kwotę wypłacono poszkodowanemu.

/okoliczności bezsporne/

Na podstawie cesji wierzytelności z dnia 26 lipca 2016 roku K. K. zbył na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wierzytelność przysługującą mu w związku z przedmiotową szkodą z wyłączeniem wypłaconej dotychczas kwoty 775,17 zł, oraz roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu lub najmu pojazdu zastępczego.

/Dowód: umowa cesji k. 7/.

Następnie powód na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 29 lipca 2016 roku nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

/Dowód: umowa cesji k. 6./

Biegły sądowy z zakresu mechaniki pojazdowej A. M. ustalił, że całkowity koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) wynosi kwotę 2.739,75 zł brutto – kalkulację przeprowadził zgodnie ze stawkami oraz cenami obowiązującymi w dniu powstania szkody. Biegły zaznaczył w opinii, że stawkę za roboczogodzinę przyjął w wysokości 115 zł, która pozwala naprawić uszkodzony pojazd metodami oraz na bazie materiałów lakierniczych zgodnie z zaleceniami producenta. Ustalając wysokość stawki za roboczogodzinę obowiązującą na terenie wskazanym, że waha się ona między 60 a 130 zł. Przyjęta stawka 115 zł wynika z stawki stosowanej na terenie województwa (...) przez (...) dla warsztatów nieautoryzowanych, ale wyposażonych i zrzeszonych w swojej sieci naprawczej. Stawka ta uwzględnia zaplecze techniczne, technologię napraw blacharsko lakierniczych jaką przewidują producenci pojazdów. Kalkulację naprawy przeprowadzono w programie (...), pomocniczo I. E..

/Dowód: opinia sporządzona przez biegłego sądowego A. M. k. 97-111./

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony i opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej A. M.. Sąd przyznał dokumentom walor wiarygodności, jako że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności.

Za przydatną Sąd uznał opinię biegłego sądowego A. M., albowiem była ona wyczerpująca, precyzyjna, jasna, logiczna i przekonująca. Biegły sporządził ją zgodnie z zasadami sztuki oraz posiadaną wiedzą i wykształceniem, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić jej przydatności w niniejszym procesie. Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie

pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną (zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97).

W myśl art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 kc/, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 kc, w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

Zgodnie z art. 363 §1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną w pojeździe była między stronami bezsporna. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnego z tego tytułu odszkodowania. Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego co do tego, że wypłacona dotychczas kwota odszkodowania w pełni rekompensuje wysokość szkody powstałej w pojeździe. Takim twierdzeniom przeczą wnioski z opinii biegłego sądowego A. M., który wskazał, że w pojeździe doszło do szkody częściowej, której wartość wyniosła 2.739,75 zł. Pozwany wypłacił dotychczas poszkodowanemu 775,17 zł. Nie sposób się więc zgodzić z pozwanym, że wypłacona kwota w pełni rekompensuje wysokość rzeczywiście poniesionej szkody. Wskazana przez biegłego kwota znacznie przewyższa wartość wypłaconego odszkodowania.

Sąd nie zaakceptował również zarzutów pozwanego, który zakwestionował uprawnienie powoda do uzyskania odszkodowania z uwagi na fakt, że nie wykazał, aby w ogóle dokonał naprawy przedmiotowego samochodu oraz wysokości rzeczywiście poniesionych w związku z tym kosztów. Sąd wskazuje, że dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany wykonał naprawę. Za słuszne w tej materii należało uznać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 1988r. w sprawie I CR 151/88, zgodnie z którym "roszczenie o świadczenia należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu

pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości." W ocenie Sądu w niniejszej sprawie winna mieć zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej powinien wypłacić poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Rację miał zatem powód podnosząc, że odszkodowanie należy mu się niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.964,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc, uwzględniając także art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) (t. jedn. Dz.U. z 2016r. poz. 2060). Kwestia ta nie była negowana przez pozwanego.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku, kierując się zasadą przewidzianą w art. 98 kpc i obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę. Na korzyść powoda zostały opłacone opłaty od pozwu, uiszczona zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego, oraz koszty zastępstwa procesowego.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sądowych sprawach cywilnych, kierując się odpowiednio zasadami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu (uwzględniając przy tym stopień uwzględnienia powództwa), sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na m.in. wynagrodzenie biegłego – łącznie 254,84 zł.